

Til § 122.

14) Redaktionsændring.

Til § 135.

16) Væsentligt kun Redaktionsændring, da Lovforslagets 2det Punktum kan misforstås.

Til §§ 136 og 162.

17, 19) Den Tanke, der udtrykkes i de omhandlede Ord, antages bedst at finde Plads i § 136 i Afsnittet om Overmænds Pligter overfor Undergivne.

Til § 169.

20) Rettelse af Trykfeil.

Til § 173.

21) Redaktionsændring.

Til § 176.

22) Rettelsen er foretaget af Hensyn til de gjældende Regler ved Spøærnet.

Til §§ 181 og 182.

23, 24) Redaktionsændring.

Til § 185.

25) Om det end maa erkjendes, at det gjældende Forbud angaaende det omhandlede Forhold ikke hæves derved, at man udelader den særlige Straffebestemmelse for Overtrædelse deraf, er man dog enedes om at lade Paragrafen udgaa, da der har været overveiende Stemning i Udvalget for at holde Spøærmaalet om Nødvendigheden af Tilladelse til Vgteslæbets Indgaaelse abent.

Til § 200.

30) Foruden de ovenfor omtalte Ændringer til denne Paragraf er der desuden af Hensyn til den nye Hærordning tilføjet en Ændring, der kun udtrykker, at den omhandlede arbitrære Straffemyndighed fremdeles tilkommer de samme Autoriteter, som havde den efter den gamle Hærordning.

Nogle Medlemmer (M. P. Jensen, S. Steffensen og Thomsen) vilde i og for sig finde det rigtigst, at en Sag af denne Besskaffenhed fremmedes ved Regjeringens Initiativ, og at derfor, saaledes som det ogsaa blev udtalt ved Sagens første Behandling, den videre Forhandling om nærværende Forslag var bleven opsat, indtil det bebudede tilsvarende Forslag kunde have foreligget fra Regjeringens Side. Efter at Thinget imidlertid har ladet det foreliggende Forslag gaa til anden Behandling og i Udvalg, og efter at det under de stedfundne Udvalgsforhandlinger har vist sig, at der var Udsigt til at enes om de væsentligste af

de Punkter, som der under tidligere Forhandlinger fra vor Side har været lagt Hovedvægten paa, har man anset det for Pligt at se bort fra andre Hensyn end Hensynet til selve Sagens Realitet. Ere end ikke vore Udsær med Hensyn til hver enkelt Bestemmelse i Lovforslaget stet Fuldst, saa maa vi dog, som Lovforslaget vil blive, naar det omendres ved Vedtagelsen af de Ændringsforslag, hvoraf vi ere Medforslagsstillere, anse det for fuldt brugbart for Krigsmagten, og vi kunne derfor ikke Andet end anbefale Thinget at stemme for disse Ændringsforslag og for det saaledes ændrede Lovforslags Vedtagelse og videre Fremme, saameget mere som vi vilde anse det for et stort Gode, om Lovgivningsmagten efter 30 Aars Forhandlinger nu endelig kunde enes om at afløse de forældede, uklare, over et Tidsrum af henved 200 Aar spredte Straffebestemmelser for Krigsmagten ved en ny, tidsparende Straffelov.

Et Mindretal i Udvalget (Jens Buff, Bønloffe, Nøhr) er enigt med Flertallet om det Uønskede i at faae en tidsparende Reform af den militære Straffelovgivning gennemført, og vilde, om end for afstillelige Punkters Vedkommende ikke uden Betænkelse, kunne gaa med til det foreliggende Forslag, der er enslydende med det af Folkethinget i Samlingen 1876—77 vedtagne. Det maa imidlertid ikke overses, at man fra Venstres Side allerede denaang havde strakt sig særdeles vidt i Haab om at naae et endeligt Resultat, og at mange af de Indrømmelser, man saaledes ansaa det for nødvendigt at gjøre den modstaaende Opfattelse, ikke blot fjernede sig fra det, man i og for sig ansaa for ønskelig, men ogsaa indeholdt en meget mangelfuld Fyldestgjørelse af det, som man fra Humanitetens og den almindelige Børnepligts Standpunkt mente at maatte stille til det militære Straffevæsen. Naar det øvrige Udvalg nu har forenet sig om at gjøre et særdeles betydeligt Tilbagestrid fra det dengang Vedtagne ved i Forslaget at optage Bøiestrafen som ordinær Straf ogsaa ved Hæren og i Fredstid, kunne vi ikke være med til en saadan yderligere Opgivelse af, hvad der fra vor Side altid har været hævdet som Princip. Den nævnte Straf, der efter Flertallets Forslag skal bestaa i, at Soldaten ved det ene eller ved begge Ben lænkes til et fast Punkt og holdes bunden der i henholdsvis indtil 10 eller 5 Dage — saavidt det kan ses om Ratten ogsaa — forekommer os at være af en saa hundst og uværdig Besskaffenhed, at vi paa ingen Maade kunne anse dens Indførelse i Hæren for tidsparende eller tilraadelig. Om Straffe af denne Art end maa taales ombord og i Krigstid, hvor Betingelserne for en mere menneskelig Straffe-